

ustavlja se nad vašim hramom; tu je tedaj zares konec našega popotovanja“.

Dever enmalo premišluje, kar ženina zagleda, ki je bled in žalosten, dokler so drugi vsi veseli. „Kdo je uni le?“ vpraša zdaj starašina. Ta mu odgovori: „To je ženin; mi vsi smo prišli zavoljo njega; priden dečko je, in si išče pridne tovaršice. Da je tukaj taka deklica, se nam vsem dozdeva, ker zvezda je nad tem hramom obstala“.

Na to dever vpraša: „Koga ste vi danes najpred srečali?“

Starašina odgovori: „Tri mogočne kralje, pred kterimi se trese zemlja in nebo, in kteri trije le eden so“.

Zdaj se dever bolj prijazno véde in stavlja starašinu različne zastavice, ktere ta uganiti mora, kakor: „S kolikimi pismenkami se piše sveto pismo?“ „Kdo je svete tri kralje kerstil?“ Kdo se je rodil pa nikdar umerl ni in tudi na svetu ni?“ „Ktero drevó ima dvanajst vej, na vsaki veji trideset odraslikov, na vsakem odrasliku dvanajst belih in dvanajst černih jabelk?“ „Ktere duše nimajo življenja?“ „Za kateri praznik se nar več derv potrebuje?“ itd.

Ako je dever bistroumen mož, kteri je že kaj skusil, si mora starašina dosti prizadevati, preden se mu odpró duri; ako pa to ni, gré lahko po odgovoru na take vprašanje s svojimi gosti v hišo.

Ko se vsi za mizo vsedejo in so židane volje, začne starašina za nevesto popraševati. Kmaló mu pripeljejo v hišo gerdo in našemeno babélo, ktera vesela priskaka v roki jerbas deržeč. On reče: „Ta ni prava“. Baba vendar noče pred iti, dokler ji starašina kak dnar ne verže v jerbas. Na to mu pripeljejo svatevce, eno za drugo, naj pred naj mlajšo in manjšo; ker starašina v eno mer terdi: „Ta ni prava“, pride k zadnjemu nevesta lepo opravljena; v eni roki hleb kruha in nož, v drugi pa pint vina ima. Ko v hišo stopi reče: „Hvaljen bodi Jezus Kristus“, in gré proti mizi, pri kteri se svati gostujejo, postavi pintno sklenico na mizo, kruh pa hipoma razreže v znamenje, da je močna, in da bode lahko gospodinila. Tedaj dá ženinu in svatom vina in kruha. Ako pa ima nevesta tako malo moči, da bi kruha ne mogla na enkrat prerezati, ji ga pred narežejo, da ona tedaj samo nož nastavi in tako hleb razreže. V nekterih krajih pa prinese nevesta ženinu, ko mu jo pripeljajo, bel robec in molek.

Na dan poroke si nevesta prizadeva, da ženina pred vidi, ko on njo, da bi ona delj živela kot on. Navadno mislijo, da bota zakonska bogata, ako na poroke dan dežuje; kteremu pri poroki sveče plamen bolj seka, bode bolj hud; ako sveči mirno, enako gorite, bota v zakonu dolgo in mirno živela; če pa sveči prašite, se bota svajevala; če se razpuščate, se bota v zakonu ločila.

Po zajterku se podajo svatje, ko ste jim svatevci povojake dale, na pot proti cerkvi. Nevesta dobí zdaj od matere blagoslov in zapustí s solznimi očmi dom starišev, kteri tudi jočejo. Spredej skače, pleše in krika kopjaš; za njim grejo godci, za njimi nevesta, ženin, svatovci, dever, starašina in vsi drugi gosti. Godba in streli iz samokresov jih spremljajo. Veselo krikanje doní krog in krog.

(Konec sledi.)

Ozir v stare čase.

Kako so kavo (kofe) nekđaj prepovedovali.

Čudno je, ako dandanašnji beremo ukaz Hildburghausenske vlade od 4. januarja 1768, kteri prepoveduje kavo (kofe) — sedanji vsakdanji živež. Mikavno je čez 88 let brati oni ukaz, ki se takole glasi: 1) Noben meščan, rokodelec, kmet, posel itd. ne smé piti kave, sicer vsakikrat plača 6 mark globe (dnarne kazni); 2. nobeden kdor s kavo kupčuje, ne smé vprihodnje ne žgane ne zmlete kave v svoji štacuni na prodaj imeti, pa tudi sirove čez 2 funta nobenemu prodati, sicer plača 20 tolarjev kazni. 3. Na sejnih se ne smejo mlini za kavo mleti pa tudi sirova kava ne prodajati.

4. Tisti, kterim je kavo piti prepovedano, se morajo v 3 mescih znebiti vse posode za kavo kuhati ali piti, sicer jim bo vzeta. 5. Kerčmarji (oštirji) plačajo 6 mark kazni, če razun popotnikom kakemu drugemu kave dajo ali če jo sami pijó. 6. Kdor s kavo kontrabantuje, plača 20 tolarjev kazni ali pa pride za dve uri na ogerlin (Pranger). 7. Če gospodar daje kave svojim poslom, plača 6 mark; posel, ki jo pije, tudi 6 mark; rokodelski pomočniki in hlapci, ki jo terjajo od svojega gospodarja ali gospodinje ali se proti temu vdinjajo, da se jim kava daje, pridejo za 24 ur v ječo. 8. Kdor se je zadolžil za kavo, ga zavoljo tega dolga nobeden ne more tožiti. Če kdo kak dolg izterjuje, mora poprej spričati, da za kavo mu dolžnik ni nič dolžen. 9. Od vsacih 6 mark tega kazenskega dnarja prejme ovadnik, ki je tacega zatožil, tretji del; drugó tretjinko prejme vradnik tistega kraja, tretjo tretjino pa sodna gosposka. 10. Ime ovadnika bo zamolčano.

Življenjepisje.

Čertice iz življenja A. Mickievič-a.

Slavni pesnik poljski Adam Mickievič, kterega nenadno smert so nedavnej razglaševali časniki vsih jezikov, se je rodil leta 1798 v Zavsi, novogradskem okrožji maloruske Volinije. Perve nauke je izveršil v Vilni litavskeje, kjer se je za učitelja pripravljaj. Že o tej dóbi je priobčil prvi plod pesniškega duha svojega: dve knjigi balad in različnih pesem pod naslovom „Grazyna“ in „Dziady“. Pozneje je bil imenovan profesor v Kovnu litavskem ter je učil ondi slovstvo; ob priliki pak tadanjih politiških homatij so ga sumili, da se je vdeležil neke zakletbe; prognali so ga toraj v notrajno Rusijo. Tam in ob bregovih črnega morja bival je Mickievič dalj časa ter milo prepeval nezgodo svojo. Zadobil pa je po tam zloženih pesmih milost tedanjega vojnega upravitelja, kneza Galicin-a, ki ga je vzel leta 1826 v svoje spremništvo.

V Petrogradu je dal Mickievič na svetlo epiški spev: „Konrad Wallenrod“ — eno svojih naj glasovitnejih del. Pozneje mu je bilo dovoljeno v inostrane dežele se podati. Potoval je tedaj po Nemškem, Francozkem in po Italiji; poslednjič je šel v Pariz, kjer je 4 knjige pesniških del na svetlo dal. Njegov epiški spev: „Pan Tadeus“ živo opisuje življenje naroda poljskega. Od leta 1840 do 1844 je bil učitelj slovanskega slovstva na vseučilišču v Parizu, kjer je pred številnim zborom omikanih poslušavcev razlagal književstvo in zgodovino slovanskih narodov. Ti govori so bili od nekterih slušateljev njegovih zapisani in v natis dani; prestavljeni so bili tudi v nemščino, v kteri so 4 knjige v Lipnici leta 1849 beli dan zagledale. Delo to obsega mnogo zanimivega ne le poljskega, ampak tudi serbskega, českega in ruskega slovstva.

Učiteljstvo slovansko na vseučilišču parižkem je pa nehalo v letu 1844, in Mickievič je od te dóbe živel precej siromahno, dokler ga ni sedanji cesar francozki, Napoleon III. za knjižničarja poterdil v vojno ministerstvo. Preteklo jesen ga je poslal v Carigrad, kakor pravijo, o znanstvenih opravilih. Ondi je slavnega pesnika prijela nemila kolera. Umerl je 28. novembra 1855 v 57. letu dóbe svoje.

Med pesniki poljskega naroda, morebiti celó vsih narodov slovanskih stojí Mickievičevo ime v prvi versti. J. Š.

Novičar iz raznih krajev.

Za tiste vradnike in služabnike, ki so iz večletne privatne službe prestopili v cesarsko, so cesar po sklepu od 17. p. m. dovolili, da se jim, ako se pred dosluženi 10 leti v pravi cesarski službi v pokojni stan podajo, izslužbna plača iz milosti smé na pol iz cesarske dnarnice, na pol pa iz tiste mestne, stanovske ali kake druge kase dopolniti; tako je ravnati tudi pri udovah in sirotah taci vradnikov. — Po naj visjem cesarskem sklepu od 20. p. m. naj